

Prelatovo pismo (kolovoz 2010.)

"Intenzivirajmo u mjesecima koji nam još preostaju u marijanskoj godini svoje očitovanje ljubavi prema Blaženoj Djevici Mariji".

12.08.2010.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Pišem vam na povratku s putovanja po nekim državama Južne Amerike. Osim što sam u Ekvadoru, Peruu i Brazilu imao radost da budem skupa

s dobrim brojem vaših sestara i vaše braće, kao i mnogih drugih ljudi, molio sam u različitim Marijinim svetištima. Oslanjajući se na svakoga od vas nastojao sam proživjeti pobožnost kojom je sveti Josemaría molio pred Presvetom Djevicom Marijom i zahvalio sam našoj Majci za njezinu postojanu molitvu za Crkvu i za Djelo, moleći je da nam i dalje šalje blagoslov u izobilju. Da, računao sam na vašu marijansku molitvu, jer u duši nosim ugraviran zaziv našega Oca u svetištu Aparecida, koji je on kasnije ponovio u Sao Paulu: ***rekao sam Blaženoj Djevici Mariji da bih želio moliti uz veliku vjeru.*** Prije toga, prvo u Ekvadoru, mislio sam na divnu pouku svetoga Josemarije, jer ga je zadesila visinska bolest, pa je morao skoro potpuno smanjiti katehezu dok je u njegovom osobnom životu i dalje rasla pobožnost prema svetom Josipu kao i duhovno djetinjstvo: tamo je petnaest dana bio „neaktivno

aktivan“. U Peruu sam se sjetio mnogih uspomena; među ostalim na njegovu veliku radost kada je vidio prikaz koji je unio u svoje srce: Blažena Djevica Marija i sveti Josip koji se klanjaju Isusu Kristu koji je skriven u Svetohraništu: kako velikom ljubavlju se zadržao pred oltarom!

Intenzivirajmo u mjesecima koji nam još preostaju u marijanskoj godini svoje očitovanje ljubavi prema Blaženoj Djevici Mariji. Upravo 15. kolovoza, na svetkovinu Uznesenja, počinje drugi dio. Nastojimo to učiniti u obnovljenom djetinjem duhu, prema putokazu marijanskoga života svetoga Josemarije. ***Ako želim da me u nečemu oponašate*** – rekao nam je mnogo puta – ***to je u ljubavi koju imam prema Mariji***^[1]. A u drugim prilikama nam je pojasnio: ***oponašajte Isusa Krista koji je uzor za sve, također i u ljubavi prema svojoj Majci***^[2].

Činjenica da smo došli do polovine mjeseci vremena koje smo, prigodom 80e godišnjice početka posla u Djelu među ženama, stavili u ruke Blažene Djevice Marije, pruža nam mogućnost da izvučemo zaključak iz prošlih tjedana i da tako dobijemo poticaj za dalji napredak u dobrom ritmu. Posebno ***na blagdan Naše Drage Gospe ne škrtarimo na izrazima ljubavi, uzdignimo češće nego inače svoje srce prema Njoj, moleći je za svoje potrebe i zahvaljujući joj za njezinu neprestanu majčinsku skrb i preporučujući joj ljude koje ljubimo. Ako se pak zaista želimo ponašati kao dobra djeca, onda će nam svi dani biti jednako podesni da svojoj Majci izrazimo ljubav, kao što su to i svi dani za one osobe koje se zaista vole***[3].

Svetkovina 15.8. poziva nas da obazrivo ostvarimo taj savjet našega Oca. Njezin veličanstveni izbor koji je

Bog od vječnosti učinio da bude Majka utjelovljene Riječi, postiže vrhunac kada je Ona dušom i tijelom slavno uznesena na Nebo. Marijino Uznesenje, koje zaokružuje događaj započet Bezgrešnim Začecem, poziva nas da se živo i uz veliku pažnju obratimo našoj Majci i da dublje razmatramo kako je Ona svakodnevno prolazila ovim svijetom dok nije stigla u nebesko boravište.

U evanđelju Mise ove svetkovine Crkva predstavlja Pohod Naše Gospe svojoj rođakinji svetoj Elizabeti. Crkveni očevi i pisci uvijek su to tumačili kao grafički prikaz onoga čime je bio obilježen čitav život svete Marije. Bio je određen spremnom i radosnom poslušnošću prema onome što je Gospodin htio. Od svoga *fiat* koji je izrekla kod Navještenja do drugog *fiat*, očitovanog bez riječi, podno Križa, čitav Marijin život rezultira u potpunoj vjernosti, bez

ikakvih vrsta propusta, prema predragoj Volji Božjoj.

Sveti Luka, evanđelist koji nam je najviše govorio o Mariji, detaljno pripovijeda o tom pohodu Blažene Djevice Marije svetoj Elizabeti: taj je prizor duboko urezan u naše sjećanje – kao i mnogi drugi u Evanđelju – jer svaki ga dan vidimo dok razmatramo otajstva Krunice. Vratimo se na njega i ponovno ga razmatrajmo s užitkom.

Tih dana usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin. Uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu. Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi. I napuni se Elizabeta Duha Svetoga i povika iz svega glasa:

"Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega? Gledaj samo! Tek što mi do ušiju doprije glas pozdrava tvojega, zaigra mi od radosti čedo u utrobi. Blažena ti što povjerova da će

*se ispuniti što ti je rečeno od
Gospodina!"[4].*

Na te Elizabetine riječi blažena Djevica Marija, također inspirirana Duhom Svetim, odgovara zahvalnom pjesmom i neizmjernom radošću: *Magnificat*. Ne možemo se zadržati na tom cijelom bogatstvu; želim samo istaknuti neke detalje tog prizora o kojima je sveti Josemaría duboko razmatrao.

Sveti je Gabriel javio Mariji da Elizabeta očekuje dijete kao dokaz Božje svemoći; nije je molio, niti sugerirao da joj pođe u posjet. Ipak, Blažena Djevica Marija smatra da je njezinoj rođakinji potrebna pomoć, pa tako i tu otkriva volju Božju. Odmah otiđe u selo gdje je živjela njezina starija rođakinja. Obratite pažnju na ono *cum festinatione*, žurno, što sveti Luka posebno ističe. Razlog upada u oči, kako je opisao sveti Ambrozije: „Milost Duha

Svetoga ne dopušta sporost“[5]. Sveti Otac Benedikt XVI, slijedeći tog Crkvenog Naučitelja, kaže da je **evanđelist, kada je to rekao, želio istaknuti da za Mariju slijediti poziv, biti poučljiv prema Duhu Svetom, koji je u Njoj ostvario Utjelovljenje Riječi, znači prijeći novu stazu i odmah poduzeti odlazak iz svoje kuće prepuštajući se da je sam Bog vodi**[6].

Evandjelje nam pruža prvu pouku koju učimo od naše Majke koja je postojana u ponašanju: kada nam se ljubav Božja očituje u duši, naša dužnost koja iz toga proizlazi konkretizira se u žurnom odgovoru na milost, velikodušno prema tim božanskim nadahnućima, bez zadržavanja na tome što bi moglo značiti odgađanje ili kašnjenje. Kada Bog prođe blizu nas – svih nas je pozvao i zove nas našim imenom da Ga slijedimo izbliza – treba ostaviti postrani sve što bi moglo otežavati

naše hodaње za Njim i s Njim. Čitav život treba biti označen tom svetom žurbom koja se – kako tvrdi Papa – traži od onoga koji zna **da je Bog uvijek prioritet i nijedna druga stvar ne može stvoriti žurbu u našem životu**[7].

Sjećam se nekih događaja iz života našega Oca koji nam opisuju kako je naš Utemeljitelj hranio svoju žurbu kako bi sve više ljubio Boga i Blaženu Djevicu Mariju.

Od prvih godina Djela, po mjeri kako je u njegovoj duši uz veliki trud rasla ljubav prema našoj Majci, njegovi biografi pišu kako je pažljivo pozdravljao Blaženu Djevicu Mariju na slikama koje je susretao po ulicama u Madridu. Jednom je prilikom zabilježio u svojim osobnim bilješkama slijedeći događaj: ***danās sam se vratio natrag gdje sam koraćao, kao malo dijete, kako bih pozdravio Gospu koja je na slici na***

ulici Atocha, na potkrovlju kuće Kongregacije svetoga Filipa. Bio sam je zaboravio pozdraviti: koje dijete gubi priliku da svojoj Majci kaže da je voli? Gospo, neka nikad ne postanem ex-dijete[8].

Pred kraj svoga života, kada je bio dosta oslabio, prošao je jednog dana u Villi Tevere pored reljefa Blažene Djevice Marije koja drži Dijete. Htio je poljubiti sliku, a pošto je ispred bila jedna klupa, nije to bilo lako. Potrudio se to ipak obaviti. Kasnije nam je dao na razmišljanje: iako to nije ništa naročito – odnosio se na napor koji je morao učiniti – zapitajmo se koji ćemo dokaz ljubavi zaista napraviti kako bismo odgovorili na ljubav Božju i Presvete Djevice pred velikim očitovanjem ljubavi koje se nalazi u Utjelovljenju. Prenosim vam pitanje. Na koji ćemo se konkretan napor odlučiti u mjesecima koji još preostaju u marijanskoj godini kako bismo

odgovorili na posebnu ljubav koju nam Gospodin i njegova Presveta Majka postojano očituju? Želimo li je još više ljubiti? Tražimo li je u želji da nas povede svom Sinu?

Predimo još jedan detalj prizora Pohoda. Kada Marija kliče svoj *Magnificat* hvale Bogu, prva misao koju izgovara nakon toga – kao i prije u Navještenju – priznanje je njezine poniznosti u smislu da očituje svoju ništavnost pred Bogom; priznanje koje je bitan dio te kreposti. ***Kako je velika vrijednost poniznosti! – „Quia respexit humilitatem...”*** Povrh vjere, ljubavi, neokaljane čistoće, kaže radosna himna naše Majke u kući Zaharijinoj: ***„Što (Bog) pogleda na neznatnost službenice svoje: odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom“***[9].

Sveti Augustin je poučavao da ljubav boravi u poniznosti[10]. Samo na temelju duboke poniznosti dobiva se

teren na kojem nastaje iskrena ljubav. Izvanredna poniznost Blažene Djevice Marije, koja je uvijek željela da Bog djeluje u njezinoj duši, bez da se domogne ikakvih zasluga, postigla je da joj se Gospodin obraća sa sve većom ljubavlju, vodeći je iz punine u puninu dok nije primila slavu.

Kćeri i sinovi moji, učimo od te dobre Majke ponašati se uvijek isto u svakoj okolnosti. Sve do zadnjeg trenutka morat ćemo se boriti protiv neprijatelja našeg posvećivanja; posebno protiv sebeljublja koje znači glavnu prepreku protiv našeg zajedništva s Bogom. Poslušajmo opet svetoga Josemariju. Jednom prilikom, odgovarajući na pitanje kako se boriti u toj točki duhovnoga života, tvrdio je: ***dobro je da imaš želju boriti se protiv oholosti; ali ja, bez da sam prorok, kažem ti da ćeš imati naginjanje na oholost do zadnjeg trenutka života. Moli***

Gospodina da te učini poniznim (...): quia respexit humilitatem ancillae suae (Lk 1, 48). Bog Naš Gospodin pogledao ju je, jer je zapazio poniznost svoje Službenice. Stoga, nastoj služiti Našem Gospodinu i oponašati Blaženu Djevicu Mariju u poniznosti. U Evanđelju nećemo je vidjeti u času velike slave njezina Sina: nalazimo je podno Križa. Ali vidimo je i kod prvog čuda; Gospodin čini to čudo, jer to traži Presveta Djevica. Moli je za čudo poniznosti za sebe i za mene[11].

Razmatranje velikih povlastica svete Marije zasigurno nas ostavlja potpuno zadivljenima: tako je divna naša Nebeska Majka! Promatramo je u prizoru u Otkrivenju, obučenu u sunce, s mjesecom pod njezinim nogama i okrunjenu zvijezdama[12]. Ipak, svi znamo da te povlastice Mariji nisu dane da bi se Ona udaljila od nas, već nasuprot kako

bi bila još bliže nama[13]. U stvari s Neba Ona slijedi svakoga od nas kao da bi svatko bio jedini sin i jedina kćer, te ne prestaje sa svojom pažnjom prema nama kako bismo jednog dana dospjeli do uživanja zajedno s njezinim Sinom i svim svetima u vječnom blaženstvu.

Toga se sjećamo još jednom dok 15. kolovoza obnavljamo posvetu Opusa Dei njezinom slatkom i bezgrešnom Srcu. Gajimo taj dan zajedništvo nakane sa svim vjernicima Prelature – koji su na zemlji i koji su svoju dušu predali Bogu – a posebno s našim Ocem, sjedinjeni s posvetom koju je učinio u Loretu godine 1951. i koju ću ja osobno u ime svih obnoviti u ovoj marijanskoj godini. Povjerimo svoje želje i namjere našoj Majci koja je prema izrazu svetoga Tome Akvinskoga „*totius Trinitatis nobilis triclinium*“[14], mjesto gdje Presveto Trojstvo nalazi svoj boravak; jer – kao što tvrdi Papa u jednoj novijoj

audijenciji – **prilikom Utjelovljenja u nijednom stvorenju kao u Njoj tri božanske Osobe borave i osjećaju veliku radost nalazeći se u njezinoj duši punoj milosti. Po njezinu zagovoru možemo dobiti svaku pomoć**[15].

Još jednom ćemo joj 22og ovog mjeseca, na blagdan Marije Kraljice, kao i slijedeći dan, na godišnjicu božanskih riječi, koje su našem Ocu ostavile ***okus saća i meda***, ponoviti u trenucima kada mu je to bilo od posebne važnosti: *adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur!*

Neka naša molitva za svetog Oca, za njegovu Uzvišenu Osobu – također i za njegov odmor ovih mjeseci – za njegove nakane i sve namjere koje nosi u svom srcu na dobrobit duša, bude vrlo intenzivna.

Kao putokaz u svemu tome neka bude vaša pomoć za moje nakane.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Pamplona, 1. kolovoza 2010.

[1] Sveti Josemaría, siječanj 1954.

[2] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 12.4.1974.

[3] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 291.

[4] *Lk* 1, 39-45.

[5] Sveti Ambrozije, *Razlaganje Evandjelja po Luki*, II, 19 (PL 15, 1560).

[6] Benedikt XVI, homilija na svetkovinu Uznesenja, 15.8.2009.

[7] *Isto*.

[8] Sveti Josemaría, *Apuntes íntimos*, br. 446 (3.12.1931.). Cit u Vázquez de

Prada, *El Fundador del Opus Dei*, I,
str. 341.

[9] Sveti Josemaría, *Put*, br. 598.

[10] Usp. Sv. Augustin, *Sveto
djevičanstvo*, 51.

[11] Sveti Josemaría, bilješke s jednog
obiteljskog skupa, 21.10.1972.

[12] Usp. *Otk* 12, 1.

[13] Benedikt XVI, Diskurs na općoj
audijenciji, 2.1.2008.

[14] Sveti Toma Akvinski, *Izlaganje
molitve Zdravomarijo*, 1. poglavlje.

[15] Benedikt XVI, Diskurs na općoj
audijenciji, 23.6.2010.

dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-kolovoz-2010/ (13.08.2025.)